

grunde kan påtage sig at behandle sagen, jf. den foreslåede § 48 c. Selv om anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7, stk. 4, efter forslaget således bliver indsnævret, vil der i en række af de tilfælde, som nu er omfattet af § 7, stk. 4, også fremover kunne ske behandling af asylansøgningen i Danmark, idet hjemlen hertil vil kunne findes i den foreslåede nye § 48 c.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne ovenfor under pkt. 4.4.

4.6. Asylansøgninger anses altid for ansøgninger også om konventionsstatus

Ifølge udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951 (*konventionsstatus*). Ifølge udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der endvidere efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, som ikke er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, men hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde ikke bør kræves, at udlændingen vender tilbage til sit hjemland (*de facto-status*).

EF-asylkonventionen omfatter *kun* personer, der ansøger om *konventionsstatus*, jf. artikel 1, stk. 1, litra b. For at tilpasse den danske udlændingelov til EF-asylkonventionens system foreslås det, at alle, der søger om asyl her i landet, må ansøge om konventionsstatus, således at det fra starten afgøres efter EF-asylkonventionens kriterier, om ansvaret for sagens behandling påhviler Danmark eller eventuelt en anden medlemsstat. Udlændingelovens § 7, stk. 2, foreslås derfor ændret, således at en ansøgning om opholdstilladelse efter denne bestemmelse også skal anses som en ansøgning efter § 7, stk. 1, om konventionsstatus.

Viser det sig under den indledende sagsbehandling, at Danmark er ansvarlig for sagens behandling, vurderes det herefter først, om den pågældende opfylder betingelserne for at få konventionsstatus, og i benægtende fald, om betingelserne for at få de facto-status er opfyldt. Viser det sig derimod, at en anden medlemsstat er ansvarlig for sagens behandling, indebærer ændringen af udlændingelovens § 7, stk. 2, sammenholdt med den foreslåede § 48 a, at asylansøgeren uden en materiel asylbedømmelse kan overføres til den pågældende medlemsstat, der derefter behandler ansøgningen i overensstemmelse med dens nationale lovgivning og dens internationale forpligtelser, herunder FN's flygtningekonvention. Det bemærkes herved, at alle EF-landene har tiltrådt FN's flygtningekonvention uden geografiske begrænsninger.

Den foreslåede ændring af udlændingeloven ændrer *ikke* på de grundlæggende *materielle betingelser* for at få *de facto-status*, idet der blot tilføjes en formel betingelse om, at den pågældende har ansøgt om (og fået afslag på) konventionsstatus. Ordningen foreslås tilrettelagt således, at Direktoratet for Udlændinge som 1. instans i samme arbejdsgang tager stilling til såvel spørgsmålet om konventionsstatus som spørgsmålet om de facto-status. Arbejdsgangen vil stort set svare til den, der kendes i dag, hvor de fleste asylansøgere over for direktoratet blot ansøger om »asyl« uden nærmere angivelse af, om de ønsker konventionsstatus eller de facto-status.

Med ændringen undgås det, at en asylansøger, der afstår fra at søge konventionsstatus, men derimod udtrykkeligt kun søger de facto-status, kommer til at falde helt uden for rammerne af EF-asylkonventionen. Det ville være et klart brud på grundprincippet i EF-asylkonventionen om, at der skal foretages en fordeling af asylansøgere efter konventionens kriterier.

Det er i øvrigt ikke noget nyt i udlændingeloven at opstille en slags rangorden mellem lovens bestemmelser. Allerede i dag er det således en forudsætning for at få opholdstilladelse af humanitære grunde efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, at den pågældende har søgt om og fået afslag på opholdstilladelse efter reglerne om flygtninge.

4.7. Videregivelse af oplysninger

For at EF-asylkonventionen kan fungere i praksis, er det nødvendigt, at der *udveksles oplysninger* mellem medlemsstaterne. EF-asylkonventionen indeholder i artikel 14 og 15 meget detaljerede regler om udveksling af henholdsvis generelle og individuelle oplysninger.

Ifølge konventionens artikel 15, nr. 5, må de oplysninger, der udveksles i medfør af artikel 15, kun anvendes 1) til at fastslå, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, 2) for at behandle asylansøgningen og 3) for at gennemføre forpligtelserne efter konventionen.

Oplysningerne må kun meddeles til de myndigheder og retsinstanser i hver medlemsstat, der har de ovenfor nævnte opgaver. De myndigheder og instanser, der i Danmark vil være omfattet af konventionens artikel 15, stk. 5, er i første række Direktoratet for Udlændinge, men bestemmelsen vil også omfatte politiet og Dansk Flygtningehjælp i det omfang, de i henhold til lovgivningen varetager en eller flere af de nævnte opgaver.

Artikel 15, nr. 5, sætter således grænser for, til hvilke myndigheder, også inden for den modtagende stat, en myndighed, der har modtaget oplysninger i